

Téma diplomové práce se zabývá jednou z oblastí dětské klinické psychologie – psychoterapií dospívajících.

Zaměřeno je především na rozličné nonverbální momenty, neboli prvky, v psychoterapeutických setkáních s adolescentními pacienty a možnosti využití těchto prvků v procesu psychoterapie.

Cílem je poukázat na to, že někdy zdánlivě zanedbatelné nonverbální momenty mohou mít zvláště v terapeutické práci s dospívajícími významnou úlohu a měla by jim proto být věnována ze strany terapeutů zvýšená pozornost. A to i v takových případech, kdy byla adolescentovi původně indikována taková psychoterapie, jejímž hlavním médiem léčebného působení je převážně rozhovor (například rodinná terapie).

Práce je založena na jednom z předpokladů, že neverbální techniky obecně, v tomto případě alespoň některé jejich prvky, mohou působit jako facilitátory rozhovoru, například tehdy, pokud slova neumožňují pacientovi vyjádřit určitou osobní zkušenost, pocit, či emoci, nebo když se nedaří s dospívajícím navázat komunikaci na verbální úrovni.